

FINANS-och EKONOMIUTSKOTTETS betänkande N:o 19/-29 med anledning av Landskapsnämndens framställning till Ålands Landsting angående vice-talmannen Johannes Erikssons m.fl. landstingsmäns petition av den 19 februari 1929 angående ändrad lydelse av gällande bestämmelse i § 10 mom. 1 kap. 2 av fiskeristadgan om förbud för notdräkt under islossningstiden och därefter intill den 1 juli.

N:o 19/-29.

Vid behandlingen av vice-talmannen Johannes Erikssons m.fl:s ifrågasvarande petition under Landstingets senaste vårsession syntes det visserligen Utskottets flertal, som om petitionärernas önskningsmål berde kunna utan skada för fiskstammens fortbestånd förverkligas, om ock majoriteten liksom Utskottet i sin helhet ansågo, att ett förslag från dess sida krävde sådan sakkunskap på fiskerinäringens och biologins område, varöver Utskottet icke förfogade; på grund varav detsamma jämväl föreslog ärendets hänskjutande till Landskapsnämnden i och för sakenlig beredning.

Nästnämnda, på sakkunskap baserade utredning har Landskapsnämnden jämväl presterat uti ovannämnda framställning och resultatet har blivit för petitionärerna negativt, i ty att Nämnden på vetenskapliga och genom erfarenhet vunna grunder föreslagit, att petitionen icke måtte för närvarande föranloda till någon åtgärd. Men Landskapsnämnden har samtidigt även ställt i utsikt att i sinom tid eventuellt inkomma till Landstinget med ett nytt förslag i ärendet, beroende på resultatet av den undersökning, som Landskapsnämnden uppdragit åt landskapets fiskerilinstruktör att verkställa för att utröna, huruvida de allmänt giltiga grunderna för ett förbud att draga not under fiskarnas lektid om våren möjligen icke äro tillämpliga inom landskapets vattenområden.

Det förefaller Utskottet, som om den uppgift Landskapsnämnden haft sig ombetrodd uti nu föreliggande fråga varit förenad med stora svårigheter, särskilt med hänsikt därtill, att notdräkt i regel försiggår av byalag gemensamt uti samfällt fiskevatten och det gällt att tillvarata den åländska befolkningens intressen, men tillika att noggrannt

beakta, vad den vetenskapliga forskningen och speciella undersökningar angående notdräktens betydelse för fiskens bestånd och normala fortplantning kräva. Att Landskapsnämnden härvid kommit till ovannämnda slutsats om sagda fiskesätts skadlighet i allmänhet sammangår synbarligen med nästnämnda utredning.

Under den diskussion, som föregått ärendets remiss till Finans- och Ekonomiutskottet, framhöll petitionären vicetalmannen Johannes Eriksson gentemot Landskapsnämndens förslag att petitionen ej för närvarande borde till åtgärd föranleda, det fisken å de platser, där notdräkt tidigare idkats, under förbudets snart tjugosjuåriga bestånd icke ökats, utan tvärtom minskats och att en rätt bedriven notdragning i stället för att vara skadlig tvärtom vore till gagn, emedan notdragning vårtid ränsade bottenbeståndet i notvarpen, påståenden vilka vicetalmannen Eriksson redan framfört i petitionen ifråga. Vid sådant förhållande ansåg vicetalmannen Eriksson det vara mest ändamålsenligt att Finans- och Ekonomiutskottet låte Landskapsnämndens framställning vila, tilldess den av Landskapsnämnden anbefallda och allsidiga utredningen som borde kunna slutföras inom denna landstingsperiod, blivit verkställd och dess resultat Landstinget delgivet. Särskilda landstingsmän förenade sig om vicetalmannen Erikssons yttrande och förslag, härvid ytterligare framhållande såsom sin uppfattning att endast få platser voro lämpliga för notdräkt och att det under sådana förhållanden uppstod stora vattenområden, där not alls icke droges, varför man vågade uttala, att härigenom tillräckliga fredningsområden för fisken komme att finnas.

Nyssanförda påståenden gendrevosett flertal andra talare, vilka i allo uttalede sin anslutning till Landskapsnämndens förslag, ehuru även de ansågo den av Landskapsnämnden igångsatta undersökningen nödig. Utöver de skäl Landskapsnämnden på grund av vetenskapens och erfarenhetens rön i republiken och hela Skandinavien framhållit, höllo dessa före, att orsaken till minskad fisktillgång i notvarpen icke var gällande förbud utan, utom andra omständigheter, särskilt notens förfullkomligande och förbättrande samt ökat antal fiskeidkande personer och särskilda andra omständigheter, som väl kunde för landskapets vidkommande klarläggas genom ännämnda undersökning. Sistnämnda landstingsmän voro även av den mening, att sagda undersökning, vilken för övrigt

börde omfatta landskapets hela vattenområde. icke kunde ske under en tid av ett eller två år, utan tarvade vida längre tid, måhända ända till tio år, innan ett verkligt noggrant resultat av densamma kunde ernås. Härigenom komme ju även petitionen till följd av mellankommande nyval att automatiskt förfalla och en ny framställning av Landskapsnämnden bliva erforderlig.

Emedan Utskottets ledamöter enhälligt ansågo, att något utlåtande i sak icke kunde, med den verkan ärendets betydelse för folkets välstånd det krävde, av Utskottet avgivas, förrän ifrågakomna undersökning blivt verkställd och dess resultat kunnigt samt densamma torde kunna med saklighet utföras under de närmaste två åren och dess resultat sålunda kunna föreligga i så god tid före innevarande landstingsperiods utgång, att Landskapsnämndens framställning hunne av samma landsting slutligt behandlas, beslöt Utskottet vördsamt föreslå

att handläggningen av förevarande ärende fortsättes vid Landstingets lagtima höstsession år 1931 samt

att Landskapsnämnden äger inkomma med redogörelse över ifrågakomna undersökning och eventuellt förslag till sistnämnda session.

Mariehamn den 16 november 1929.

På Finans- och Ekonomiutskottets vägnar:

H. Blomroos

Minne von Pomer

Uti ärendets behandling hava deltagit ordföranden Blomroos, vice-ordföranden Törnroos samt ledamöterna Eriksson, Åkerfelt och Mansén.